

INFO

VARHANNÍ PŮLHODINKA

Chrám sv. Petra a Pavla
v Mělníce ve čtvrtek
13.12.2012 v 16 hod.

V neděli 16. prosince
Římskokatolická farnost
Záboří zve
na adventní koncert.
Začátek v 15.00.

Pravidelný pořad bohoslužeb

v Mělníku a okolí

Neděle:

8.00 - kostel sv. Vavřince na Pšovce

9.30 - kostel sv. Petra a Pavla
(Na Vyhliďce)

11.00 - kostel Narození Panny
Marie v Záboří

18.00 - kostel sv. Ludmily
(Pražská ulice)

Úterý:

17.00 - kostel kapucínů (nám. Míru)

Středa:

7.30 - kostel sv. Ludmily
(Pražská ulice)

Čtvrtek:

7.30 - kostel sv. Ludmily
(Pražská ulice)

Pátek:

16.30 - kostel kapucínů (nám. Míru)
- adorace nejsvětější svátosti

17.00 - mše sv.

Sobota:

7.30 - kostel sv. Ludmily
(Pražská ulice)

17.00 - kostel sv. Václava ve Vysoké
(mše s nedělní platností)

Nové číslo,
na které můžete volat, je toto:

731 518 750

Je to mobilní číslo
v síti T-Mobile.

Mělník

Pšovka

Záboří

Vysoká

Šemanovice

Medonosy

Vánoční pořad bohoslužeb v Mělníku a okolí v roce 2012

24. prosince (pondělí) – Štědrý den:

16.00 - „půlnoční“ mše sv. zaměřená na děti - kostel kapucínů (Nám. Míru)

22.00 - půlnoční mše sv. - kostel Narození Panny Marie v Záboří

24.00 - půlnoční mše sv. - kostel sv. Petra a Pavla (Na Vyhliďce)

25. prosince (úterý) - Slavnost Narození Páně:

8.00 - kostel sv. Vavřince na Pšovce

9.30 - kostel sv. Petra a Pavla (Na Vyhliďce)

9.30 - kostel sv. Václava ve Vysoké

11.00 - kostel Narození Panny Marie v Záboří

26. prosince (středa) - Slavnost sv. Štěpána, prvomučedníka:

9.30 - kostel sv. Petra a Pavla (Na Vyhliďce)

29. prosince (sobota):

17.00 - kostel sv. Václava ve Vysoké

30. prosince (neděle) - Svátek Svaté Rodiny Ježíše, Marie a Josefa:

8.00 - kostel sv. Vavřince na Pšovce

9.30 - kostel sv. Petra a Pavla (Na Vyhliďce)

11.00 - kostel Narození Panny Marie v Záboří

18.00 - kostel sv. Ludmily (Pražská ulice)

31. prosince (pondělí) - poděkování a prosba o Boží pomoc do nového roku:

17.00 - kostel kapucínů (Nám. Míru)

1. ledna 2013 (úterý) - Slavnost Matky Boží, Panny Marie:

8.00 - kostel sv. Vavřince na Pšovce

9.30 - kostel sv. Petra a Pavla (Na Vyhliďce)

9.30 - kostel sv. Václava ve Vysoké

11.00 - kostel Narození Panny Marie v Záboří

Koledy v mělnickém kostele sv. Petra a Pavla.

V minulém roce, o prvním svátku vánočním, se zaplnil náš kostel sv. Petra a Pavla hudbymilovnými zájemci. Přišlo hodně rodin s malými dětmi. Každý účastník dostal napsané texty všech připravených písní. Z počátku zpívaly jenom zpěvačky, ale postupně se přidávali další a další návštěvníci. Najednou se změnil charakter zpěvu. Prostor se zaplnil a dostal neobvyklou bohatost tónů. Společně jsme oslavili narození Krista, které se událo před více jak 2000 lety.

Také letos zve proboštství všechny věřící a zájemce na společnou oslavu Vánoc, na Vánoční koncert koled, který se uskuteční dne 25. prosince v 15,00 hod v kostele sv. Petra a Pavla. Všichni, kdo mají zájem zpívat nebo jenom poslouchat, jsou vítáni. Účinkují: Vlasta Šamanová - soprán, Jana Žižková - alt, varhaník Vladimír Hradec.

Vstupné je zdarma. Dobrovolné příspěvky na obnovu varhan budou vítány. Pomozte také s jejich obnovou. Nový nástroj se již začal vyrábět a přepokládá se, že bude instalován do Vánoc 2014 roku.

Vladimír Hradec

Římskokatolická farnost Proboštství Mělník

Na Vyhliďce 18, 276 01 Mělník, mobil: 731 518 750

Spravujeme též farnosti: Mělník - Pšovka, Záboří, Vysoká, Šemanovice, Medonosy.

Duchovní správu zabezpečují Misionáři Matky Boží z La Saletty: P. Jacek Zyzak, MS; P. Mirosław Materko, MS

Více o nás a o naší farnosti: www.saletini.cz

Na Vaše příspěvky do tohoto zpravodaje se těšíme na adrese: farnostmelnik@quick.cz; saletini@seznam.cz.
Můžete je také osobně předat duchovním správcům.

Advent – převlek pro stres a kšeft?!

Co je to vlastně advent? Na to lze odpovědět různě. Bez přemýšlení lze říci, že to vnímáme často jako nějaký převlek pro hektičnost, stres a kšeft, který je ozdoben levnými šablonami, na něž už stejně dávno nikdo nevěří. V mnohém to může být pravda, ale přesto to nevyjadřuje celou pravdu. Lze ovšem také zcela opačně říct, že advent je časem, v němž se uprostřed nevěřícího světa stává viditelným něco ze světla ztracené víry, jako bychom vnímali jeho odlesk.

Hvězdy vidíme ještě dlouho poté, co vyhasly, protože jejich původní světlo je stále na cestě k nám. Také každé tajemství si často uchovává něco z tepla a naděje pro ty, kteří už nedokážou věřit. Proto lze také říci, že advent je časem, v němž se mobilizuje dobro, které už bylo skoro zapomenuto, probouzí se ochota myslet na druhé a dobro jim prokazovat.

Zázrak se nekonal

Francouzský spisovatel Julien Green vypráví, že v mládí, přestože si hověl v počitcích a odsuzoval církev, existovalo něco zvláštního: čas od času zašel do kostela s nepřiznanou touhou, aby se stal zázrak, který by jej rázem propustil na svobodu z jeho „vězení“. „Zázrak se nekonal,“ pokračuje Green ve své zprávě, „ale z dálky jsem vnímal jakousi zvláštní přítomnost.“

To, co vypráví Julien Green o svém bouřlivém mládí, překvapivě připomíná zápas, kterému, jak se zdá, je vystavena naše doba. Projevuje se zde podoba moderního života, který nám na jedné straně připadá jako neodmyslitelný rys naší svobody, na druhé straně jej však chápeme jako otroctví, z něhož by nás měl vysvobodit nejlépe nějaký zázrak.

Bůh s námi jedná zcela lidsky

Ochota otevřít se tajemné Přítomnosti, pomalu ji přijímat, dovolit jí, aby do mě mohla pronikat, to je to, co se děje v adventu – první záblesky světla v ještě tolik temné noci. Až se nám podaří sestoupit z trůnu své namyšlenosti, stane se to, o čem v Bibli žalmista říká, že srdce se pozvedne, nabere výšku a skrytá Boží přítomnost začne pronikat hlouběji do našeho zmateného života.

Advent není žádný náhlý div či zázrak.

Bůh s námi jedná zcela lidsky,

krok za krokem nás vede a čeká na nás.

Dny adventu se podobají tichému klepání na naše nitra,

abychom se odvážili

hledat tajemnou Boží přítomnost,

která jediná může člověka opravdu osvobodit.

Benedikt XVI.

Co očekávat od adventu?

Jakou představu vlastně máme před očima dnes, v době adventu? Co očekáváme, že se posléze stane v posledních dnech před svátky? Tyto otázky jsou na místě. Bez nich se nám nepodaří dobře prožít letošní čas adventní, protože kdo nemá cíl a kdo se do cíle netěší, ten se asi sotva vydá na cestu.

Nejedná se o žádnou sentimentální idylku

Pokud bychom snad nevěděli, jaký důvod vlastně máme pro svoje adventní těšení se, pak nám jich prorok Izaiáš nabízí nesčetně. Mnohé obrazy z jeho vize budoucího mesiánského věku mají až poetickou kresbu: „Levhart si lehne vedle kozlátka (...) a nemluvně sáhne rukou do skrýše jedovatého hada.“ Ale nemylme se – nejedná se o žádnou sentimentální idylku ze starých kýčovitých barvotisků. Takové vnímání Božího slova by nás nedovedlo nikam jinam než právě jen k onomu nasládlému a Boha prázdnému prožití Vánoc, jaké každoročně vidíme.

Vánoce: Svátky o ničem?

Spisovatel Ludvík Vaculík ve své knize „Český snář“ atmosféru pohanských vánoc ironizuje: „Vánoce, milé děti, jsou takové svátky o ničem, kdy se radujeme z hadrů a žrádla.“ Budme těmi, kdo budou otevření duchu Hospodinově: duchu moudrosti a rozumu, duchu rady a síly, duchu poznání a zbožnosti, duchu bázně před Hospodinem.

Bůh počítá s naší nemohoucností

Příchod Božího království znamená uzdravení a naplnění lidského bytí. To, co bylo dosud vystaveno nejrůznějším úskalím a nebezpečím, mrzačeno lidským sobectvím a zraňováno hříchem, nabude znovu prvotní krásy a dokonalosti. Nemáme žádný důvod se cítit odstrčení na vedlejší kolej či frustrovaní vlastní nemohoucností. V Božím plánu spásy se s touto skutečností počítá. Nikoliv proto, abychom složili ruce do klína, nýbrž proto, abychom neztráceli naději: Je to Bůh, jehož mocí se nám dostane vykoupení.

Petr Vrbacký, Vzhůru k vodám

Psychický otřes z čerta a Mikuláše?

Kdopak by se čerta bál?

Asi týden před loňským Mikulášem mi volala redaktorka jednoho našeho velkého deníku: „Psychologové prý tvrdí, že Mikuláš s čertem mohou děti tak vyděsit, že následný psychický otřes přetrvává po celý život a nešťastného člověka trvale poznamenává.

Jak by se dalo takovým neblahým otřesům předejít? Jak děti ochránit?“

Paní redaktorka nepochybovala, že jakožto psycholog obavy svých kolegů potvrdím a přidám k tomu něco pádného ze své klientely. Nic takového jsem však ze své paměti nevykřesal.

Ano, je pravda, že některé děti jsou zcela mimořádně úzkostné, takže je v zájmu jejich duševního zdraví chránit je i před takovými „otřesy“, jakými může být vstup pohádkových bytostí do chráněného prostoru domova. Ale i takovéto děti je třeba psychicky „otužovat“ – ovšem velmi opatrně, krok za krokem. Nejprve třeba jen tak, že se budou mámě v náručí dívat z okna, jak dole chodí Mikuláši a nosí dětem dárky.

Je také pravda, že český tradiční Mikuláš, jakožto předzvěst Vánoc i s určitým poetickým nádechem, nemá mnoho obdoby v našem kulturním okolí. V anglosaském světě leze Santa Claus o štědré noci komínem a děti se straší všelijakými příšerkami už v listopadu na Halloween – a pohádkové poezie je v tom pramálo, to mi věřte. Ale ani z psychologických hledisek není, myslím si, mnoho důvodů se naší mikulášské tradice zbavovat. Ostatně, kdyby v ní bylo opravdu něco tak drastického, jak prý tvrdí psychologové,

asi by se jí už dnešní dosti zjemnělá společnost dávno vzdala.

Zkrocený čert

V mikulášské tradici vystupují bytosti pohádkové – Mikuláš, důstojný dobrý stařec s košíkem dárků, strašidelný čert na řetěze (dnes však vnáší spíše komický prvek do celého děje, ba ani ten pověstný pytel na zlobivé děti už většinou nemá), a ovšem i anděl v andělsky krásné dívčí podobě.

Připomeňme si, že předškolní věk je právě dobou nejvyšší dětské sugestibility, neotřelé fantazie a následkem toho i onou nejvlastnější dobou pohádek. S dobrými i zlými pohádkovými figurami se děti už jistě dávno seznámily v bezpečí své postýlky při večerním čtení nebo při televizním Večerníčku či pohádce nebo (někdy bohužel) při jiných televizních příležitostech.

Je pravda, že něco jiného je, když tady vystupuje čert živý, řetězem cloumá, má metlu a dělá bl-bl-bl. Jenomže tady právě přichází ke slovu to podstatné – je to čert „zkrocený“, je pod vládou mocností dobrých, tj. Mikuláše, jeho protiváhou je tu anděl a navíc všechno směřuje k vrcholu děje, jímž jsou dárky v Mikulášově košíku. Dobro vítězí! To zlé a strašidelné je v jeho službách! A to všechno se děje v prostředí domova dítěte, tj. tam, kde jsou jeho lidé, u nichž může hledat oporu v čas nouze. Ostatně ne nadarmo platí psychologická poučka, že „překonávat strach se má dítě učit mámě v náručí“, tj. v prostředí nejbezpečnějším. Hrdina není ten, kdo nemá strach (to by byl tak nejvýš „anomální osobnost“ ve smyslu dnešní nomenklatury), nýbrž ten, kdo strach překonává. A to bez učení nejde. Přitom však i dospělí zažívají příjemný pocit, že jsou to právě oni, kdo jsou pro dítě ztělesněním životní jistoty, když se k nim nejprve v bázni tiskne a za chvíli se vzmuží, přednese básničku a čertovi třeba i ruku podá.

Překonávat strach

V životě se člověk dostane do mnoha situací, kdy bude muset překonávat strach, proto si společnost vytváří výchovné praktiky, kterými své potomstvo už dopředu na to připravuje, cvičí, trénuje, otužuje. Myslím si, že i náš Mikuláš k takovýmto výchovným institucím patří. Svědčí o tom i to, jak se s vývojem společnosti mění a kultivuje. Víme dnes např., že trestat dítě strachem je nejen neúčinné, ale i výchovně zcestné. Aby čert strkal dítě do pytle nebo je vyplácel, aby se polepšilo, to se snad mohlo objevit kdysi za dob mého mládí, dnes by to však bylo vnímáno jako vyslovená krutost hodná žaloby za týrání. Pokud jde o chování, je dnešní čert postava prakticky neškodná, straší jen svým zjevem. Takže dnešní dítě ve svém strachu toho nemá tolik co překonávat.

Myslím, že dnešní český Mikuláš není ani kulturní přežitek ani pekelná výrobná psychických traumat ohrožujících mladou českou generaci. Jen je třeba užívat ho s rozumem a v souladu s vývojem poznatků z dětské psychologie. A dodejme, že dětské psychice spíše hrozí otřesy s následky hlubokými a trvalými z krutých trestů, ponižování, vhánění do stresových neřešitelných situací a všeho toho zlého, co se děje doma za zavřenými dveřmi, a nikoli z toho, co přichází v pohádkovém hávu zvenčí v podobě Mikuláše s čertem.

Prof. PhDr. Zdeněk Matějček, CSc.

Veliké zklamání: Ježíš není králem dle našich představ

Co Boží království znamená v tomto světě

Mohli bychom mít tendenci představovat si za slovy „přijď království tvé“ pohádkové království s králem na hradě. V pohádkách se skrývá hluboká moudrost, ale nemůžeme si pochopitelně myslet, že Bůh je král se zlatou korunou, který sedí na trůně obklopen královským dvorem, ačkoliv jistým způsobem doopravdy králem je.

Když mluvíme o „tvém království“, nemyslíme to ve smyslu moci, vlivu, síly a autority. Mluvit o Božím království znamená mluvit o Bohu samém. Když Matouš mluví ve svém evangeliu o nebeském království, je to proto, aby se vyhnul vyslovování Božího jména. Židé to nedělají, vyslovit něčí jméno znamená už ho nějak uchopit, přivlastnit si ho, chtít se stát jeho pánem. Je to biblický výraz, vůči kterému nemůžeme být dlouho lhostejní.

Důležité je ale hlavně vědět, co Boží království znamená v tomto světě. Nejedná se o vládu, nýbrž o postoj srdce a duše, jež spočívají v Bohu: pokoj, trpělivost, toleranci, ochotu odpouštět, sílu a schopnost odpouštět. Když se modlíme „přijď království tvé“, prosíme, aby všichni lidé na světě chtěli přijmout tyto vnitřní postoje, aby se všichni stali milosrdnými jako Bůh sám, aby byli naplněni dary Ducha, o nichž čteme v Pavlových

listech: láska, pokoj, shovívavost, velkodušnost, ochota odpouštět, sebeovládání... Dary Ducha nám vykreslují Boží „povahu“. Nejsou to hrubé a hlučné ctnosti, jde o jemné hodnoty.

Kristus má moc, ale zachází s ní jinak, než bychom s ní zacházeli my

Jemnost a tichost jsou velice podstatné. Nelze přejít bez povšimnutí, že: Bůh je králem jako trpící služebník, týraný člověk s korunou z trní, troska... Určitě to není takový král, jakého lidé očekávali: nevyužije své moci. To bylo pro Židy i pro apoštoly veliké zklamání: Ježíš, jejich král, nebyl králem tak, jak si to představovali: mocný vládce trůnicí nade všemi...

Ježíš se od počátku svého veřejného života, při svém křtu, rozhodl pro velice zvláštní druh královské důstojnosti, totiž pro důstojnost služby. Když se sklonil a ponořil do vod Jordánu, jako by tím řekl: „Moje místo je pode všemi“, zatímco pozemští králové stojí „nade všemi“. Znovu se s tím setkáváme, když Ježíš vstupuje do Jeruzaléma: nasedne na osla, dopravní prostředek chudých, nikoliv na královského oře. Zajisté má moc, ale zachází s ní jinak, než bychom s ní zacházeli my. Přijme od Heroda a Piláta královské atributy: purpurový plášť, meč do ruky a korunu na hlavu, ale to vše slouží k ponižování. Jeho koruna není ze zlata, ale z trní, jeho meč není zdoben drahými kameny, jde o obyčejnou hůl. Purpurový plášť není královským šatem, ale označením blázna. Ježíš byl vyvýšen na kříž, píše evangelista Jan. Ano, jde vstříc smrti na kříži. Copak to je obraz královské moci?

„Hle, člověk“, chudák

Tak jsme si zvykli, že Ježíš je tolik jiný, že už se nad tím ani nepozastáváme. Židé a apoštolové to prožívali zcela jinak. Židé odmítali Ježíše, protože byl příliš „malý“, protože neuskutečnil to, o čem po staletí snili proroci. Není snadné přijmout, že Bůh se stane člověkem a že král světa zde stojí ve vší své ubohosti: „Hle, člověk“, jako chudák. Ale právě tak se to stalo. K pravdě o tom, kým Kristus je, se nejvíce přiblížíme, když obrátíme naruby všechny své představy o Bohu a o tom, čím by měl Ježíš být: „Kraluje?“ Ne, jde na smrt. „Je to vůdce?“ Ne, je veden v poutech. Převrácení všech perspektiv je pro křesťanství typické. Měli bychom si to více uvědomovat: Bůh se zjevil na tomto světě maličký...

Je proto zcela pochopitelné, že nevěřící říkají: „Bůh nemůže být dítě zabalené v plenkách“ nebo „Bůh nemůže skončit jako zločinec. Někomu takovému není možné se klanět“. Ale právě to je milost, a právě to přijali věřící: víru v to, že Bůh se stal maličkým. Jestliže tomu člověk dokáže věřit, může nad tím každý den žasnout.

Godfried Danneels, Přijď království tvé